

JAARGANG 14

NUMMER 4 - MEI 1992

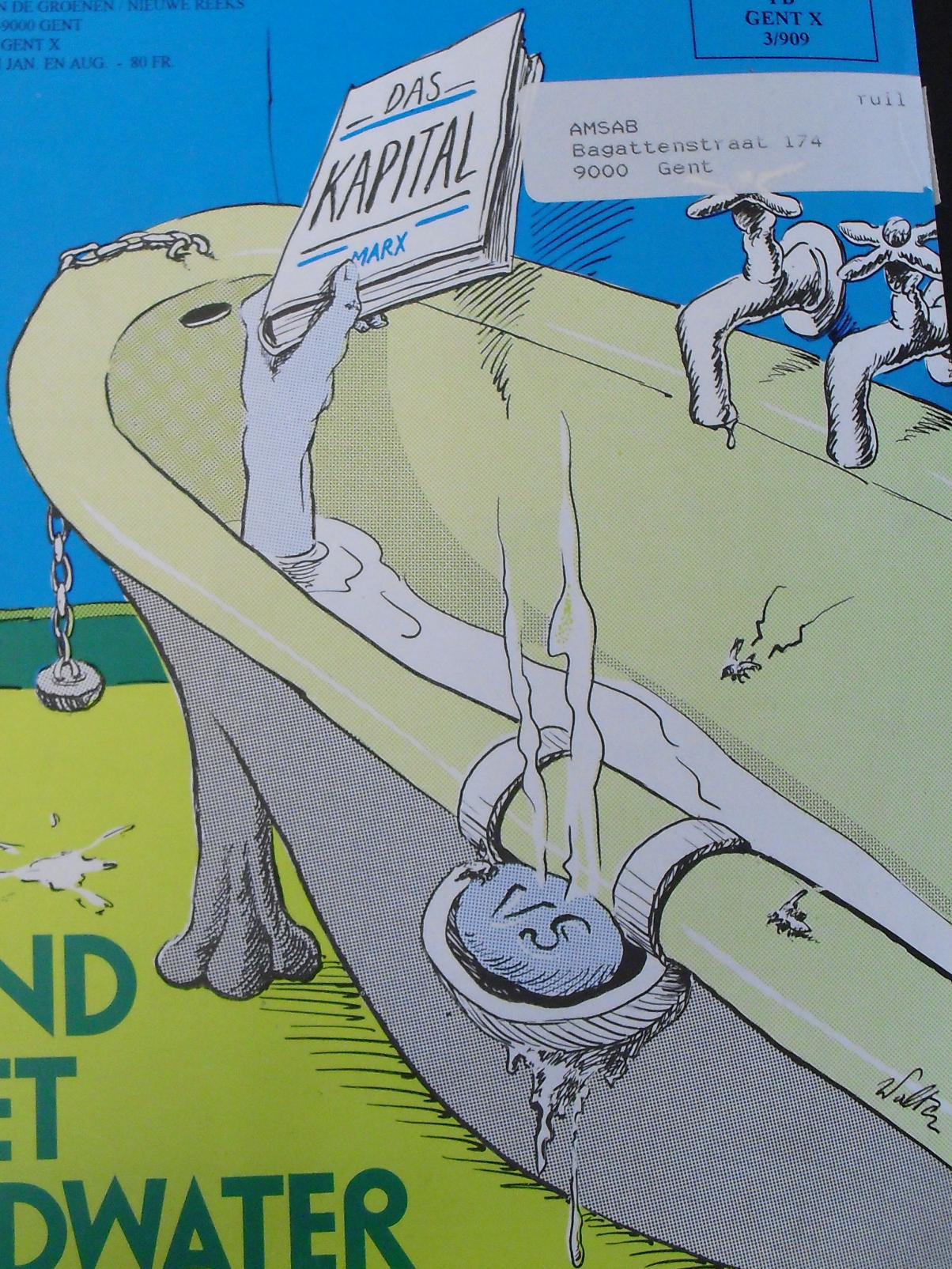
ECO GROEN

MAANDBLAD VOOR DE ECOLOGISCHE STROMING
WOORTZETTING VAN DE GROENEN / NIEUWE REEK
BLEEKERSDIJK 14 - B-9000 GENT
AFGIFTEKANTOOR - GENT X
VERSCHIJNT NIET IN JAN. EN AUG. - 80 FR.

België - Belgique
PB
GENT X
3/909

AMSAB
Bagattenstraat 174
9000 Gent

ruil

Walter

KIND MET BADWATER

VERVELEND GROEN?

"De grenzen zijn weldra bereikt. Fataal zullen we stikken in ons eigen vuil. Er zijn inderdaad weinig redenen om daaraan te twijfelen. Overigens, uit gelijk welke enquête blijkt dat iedereen dat ook wéét. De vraag is echter niet of we dat wel weten. Het probleem is of we bereid zijn daar iets aan te doen voor het zo ver is. Wil iedereen, voor deze aarde herschappen is in een gigantisch stort, niet eerst even nog zijn cadcam en zijn high-tech-keuken?"

Aldus Koen Dille in zijn 'commentaar' in EcoGroen van april. Inderdaad, hoe komt het toch dat blijkbaar alles geweten is, maar eigenlijk niets wordt gedaan? Is er geen verklaring voor? Toch wel, vrees ik.

Enkele weken geleden had ik het op een bijeenkomst over maatregelen die zouden moeten genomen worden. Ik stelde dat we er eindelijk eens vastberaden moeten mee ophouden onze gebruiksgoederen om de haverklap door nieuwe en andere te willen vervangen. Ik wees op het feit dat dit geenszins een verarming of versobering zou moeten inhouden, want je kan een mens toch rijk noemen, wanneer hij geen nood meer heeft aan nog iets anders omdat hij al wat hij nodig heeft reeds voorgoed in huis heeft. (Ik zette dit ook al eens schriftelijk uiteen in mijn stuk 'Uitweg' in het themanummer 'Groei of geen groei' van het tijdschrift Kritiek, nr 22, 1992.) Iedereen keek angstig op en iedereen vroeg zich af: zouden de mensen dat wel nemen? Zich voorgoed met zo'n rijkdom tevreden stellen, voor de rest van hun leven niets nieuws en niets anders meer in huis halen? Zouden ze niet vrezen zich voor de rest van hun leven dodelijk te vervelen?

Is dat dan misschien de belangrijkste tegenstander van elk ecologisch voorstel? De mateloze verveling, de schrik voor de verveling? En waarvandaan komt die sluipende geestelijke ziekte? Hoe komt het dat de verveling zich zo mateloos onder de mensen verspreid heeft?

Ik denk dat Luc Versteyleen een antwoord op deze vraag heeft gegeven in zijn fel omstreden tussenkomst op het partijbeeraad van AGALEV te Oostende, in februari 11. "Hoeveel mensen zijn nog omgeven?", vroeg hij. "Hét milieuprobleem van de toekomst is dat van de menselijke eenzaamheid." Eenzaamheid - dat is de oorsprong van al die verveling. Eenzaamheid bestaat er niet enkel in dat er niemand is op wie je nog beroep kunt doen. Dat is inderdaad niet alleen

vervelend, maar het kan je gemakkelijk in een noodtoestand brengen. Op de eerste plaats ontstaat eenzaamheid echter doordat niemand nog op jou beroep wil doen, dat niemand je echt nodig heeft, dat je eigenlijk volstrekt overbodig bent, dat je helemaal niet meer weet waarvoor heel je leven überhaupt nodig, of tenminste goed, of tenminste nuttig is.

Dat zoveel mensen vooral door dit soort eenzaamheid getroffen worden, wordt duidelijk bevestigd door de alom opvallende en blijkbaar sterk gevoelde behoefte om zich, ten alle prijze, te doen gelden, de aandacht trekken, met alle middelen erop attent maken dat men er ook nog is. Door te roepen en te gieren, muziek steeds op fortissimo en nooit zonder meervoudige luidsprekers; met luidruchtige motoren op twee of vier wielen; met schreeuwerige kleuren op metaal of textiel en door het geenszins achteloos maar blijkbaar doelbewust - achterlaten van tekens dat men er geweest is, van blikjes tot graffiti. Deze beschrijving lijkt in de eerste plaats van toepassing te zijn op jongeren - en is dat ook. Maar de volwassene die zich wil doen gelden door alom met grote snelheid en veel lawaai aanwezig te zijn in zijn vuurrode BMW, is in hetzelfde bedje ziek. De laatste en minste manier waarop een volwassene meent zich te moeten doen gelden, is door aan zichzelf en anderen te bewijzen dat hij een modern mens is. Hiervoor moet hij steeds onmiddellijk in het bezit zijn van elk nieuw snuffje dat door de electronica-sector aangeboden wordt. Dat is iets minder luidruchtig en opvallend, maar, helaas, voor de meeste jongeren te kostbaar. En zo, met dit alles, hoopt men voor zichzelf het gevoel te kweken dat men een boeiend en interessant leven leidt en wil men de verveling van de eenzaamheid bestrijden.

Maar wat is de oorzaak van al die vereenzaming? Voor een deel is dat natuurlijk dat soort technologie dat zelfs je werk overbodig en jezelf werkloos maakt of je de schrik aanjaagt dat je, voor de rest van je leven, werkloos zult blijven. Voor een ander deel is het gewoon de afwezigheid van een politiek leven. Een politiek leven dat erin zou moeten bestaan dat gevraagd wordt om ieders mening, inbreng en inzet. Maar alles lijkt reeds geweten te zijn en alles gaat zijn normale gang. Daarmee is de cirkel rond. Aan jullie de conclusie.

Rudolf Boehm